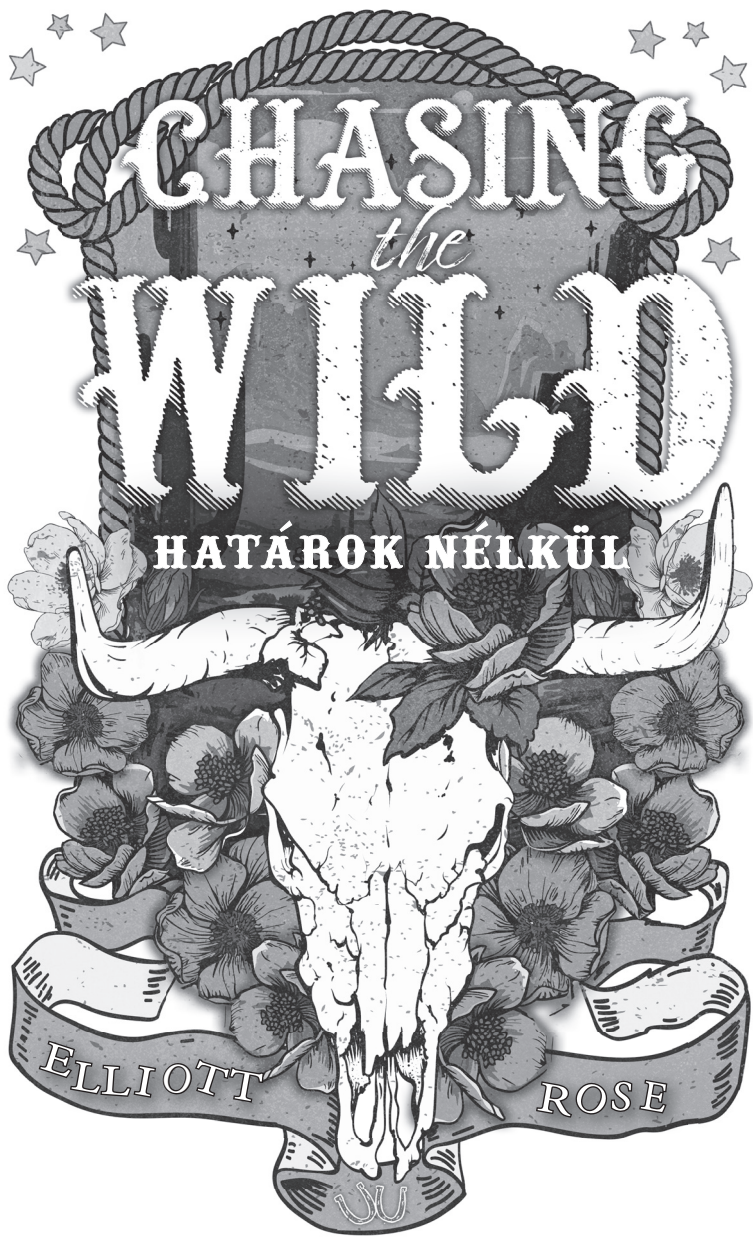

CHASING
the
WILD

HATÁROK NÉLKÜL

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Elliott Rose: *Chasing the Wild*
First published in 2024 by Cosmic Imprint Publishing

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Varga Eszter

Borítóterv
Maldo Designs

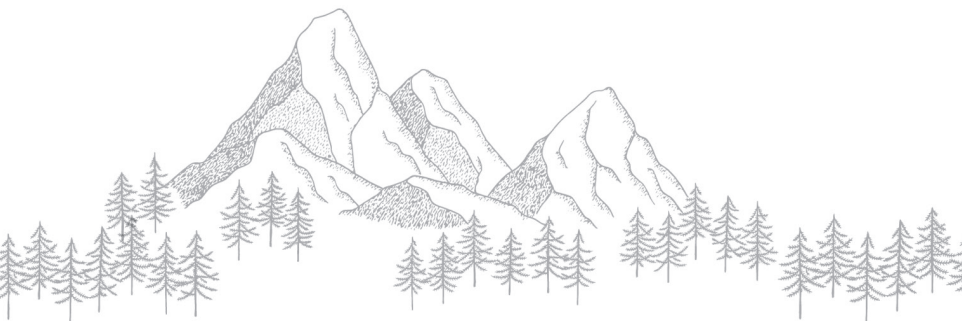
ISBN 978-963-636-812-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Elliott Rose 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Gruber Katalin 2026

*A beleváló olvasónak, aki készen áll,
és szeretné, ha úgy elkapnák a hátsó ülésen,
hogy még a nevét is elfelejtse...*

Colt apucinak van egy helye a kocsijában – csak neked.

A szerző előszava

Kedves Olvasó!

Üdvözöllek Crimson Ridge-ben!

Azok számára, akik szeretnék mit sem sejtve csak úgy belevágni ebbe a könyvbe: kérem, tartsátok szem előtt, hogy ez a tabukat törő romantikus mű a képzelet szüleménye.

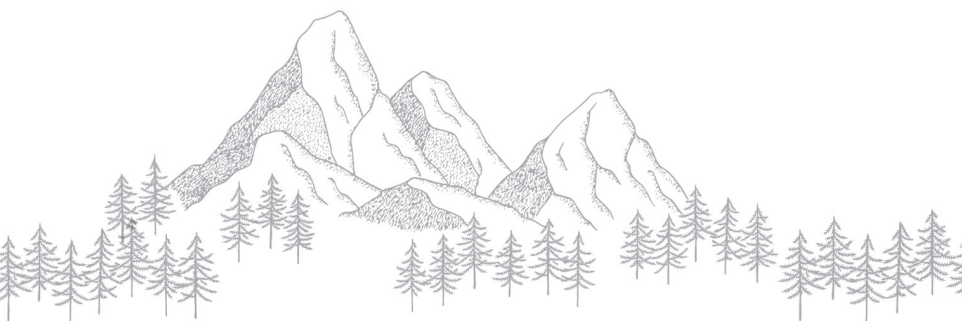
Kérlek, ezt vedd figyelembe, ha vannak érzékeny pontjaid, vagy olyan tartalmak, amiket igyekszel kerülni.

Ez a történet tartalmazhat olyan témákat és elemeket, amelyek miatt érdemes lehet megfontolnod, tovább olvasod-e.

A KÖNYV TÖBBEK KÖZÖTT AZ ALÁBBIKAT TARTALMAZZA: Szülők/nagyapa halála (visszaemlékezésben); öngyilkosság (visszaemlékezésben); vér; vadászat; fegyverek; sérült állatok; állatok veszélyeztetése; mentális egészséggel kapcsolatos beszélgetések egy pánikrohamot is beleértve (teljes leírással); elhanyagoló szülők (visszaemlékezésben); demencia (visszaemlékezésben); nem kívánt terhesség (visszaemlékezésben); drogfüggőség (visszaemlékezésben); beszélgetés a bedrogozásról/szexuális erőszakról (visszaemlékezésként, de a jelenben is utalva rá) és explicit szexjelenetek (beleértve a teherbe ejtés fétisét terhesség nélkül és ondóval kapcsolatos szexuális játékokat).

Lejátszási lista

Home • Good Neighbours
LEVII'S JEANS • Beyoncé, Post Malone
Thinkin' Bout Me • Morgan Wallen
older • Isabel LaRosa
Just Breathe • Pearl Jam
My Hero • Foo Fighters
Too Sweet • Hozier
If She Wants a Cowboy • Zach Bryan
Daytime Friends Nighttime Lovers • The Nashville Sound
The Kind of Love We Make • Luke Combs
I'm On Fire • Bruce Springsteen
Sundown • Gordon Lightfoot
Run On • Jamie Bower, King Sugar
Wild as Her • Corey Kent
Too Good to be True • Kacey Musgraves
Daylight Savings • Kidd G
Fearless – The Echo • Jackson Dean
Tennessee Whiskey • Chris Stapleton
Throw Your Arms Around Me • Eddie Vedder, Neil Finn
Black Dog • Led Zeppelin
Everlong (Acoustic) • Foo Fighters
Empty Heart Shaped Box • Benson Boone
Girl from the North Country • Bob Dylan, Johnny Cash
NFWMB • Hozier
Like a Stone • Audioslave
Wildest Dreams (Taylor's Version) • Taylor Swift
Beautiful Girls • INXS

1. fejezet

Layla

Egyből hangposta. *Megint.*

Dühösen fújom ki a levegőt, és a kormánynak támasztom a homlokomat.

Az ég szerelmére, hogy az a tuskó exem nem képes legalább egyszer ebben a rohadt életben felvenni azt az átkozott telefont.

A fejemet továbbra is a tűzforró műanyagban tartva, fogom a telefont, és ötödször is hívom. Szorosan lehunyom a szemem, mert már előre tudom, mi lesz, valamiért mégis kitartok. Még csak ki sem csörög, egyből a hangpostájára kapcsol.

Vagy elveszítette a telefonját, vagy elveszítette a töltőjét, vagy ő maga veszett el egy üveg alján.

Lehet, hogy mind egyszerre.

Kayce Wilder csupa kék szem, gödröcske és cowboyos vonzerő volt – egészen addig, amíg már nem.

Hálát adok az összes istenverte csillagnak az égen, hogy csak egy hat hónapos kaland volt. Mire felmerülhetett volna,

hogy komolyan járni kezdünk, a kapcsolatunk – ha lehetett egyáltalán annak nevezni a szitut – már véget is ért.

Bár sosem találtam az arcát másvalaki mellei közé temetve, azért gyanakodtam. Kayce nem szándékosan gonosz, bántó vagy bántalmazó. Igazából ő az a fajta jókedvű részeg, aki képes bárhol kidőlni, de ez az ő baja. Egy semmirekellő piás, aki a jóképűsége segítségével evickél át az életen, miközben kedd délután háromkor is képes leinni magát az eszméletlenségig.

A rodeós tehetsége meg a nagy álmok, amikkel a találkozásunk estéjén elkápráztatott, egyenesen nevetségesek a valóság-hoz képest, amilyen Kayce. Amikor végre találkoztam a dekoratív álca mögött megbújó, ijedt kisfiúval, rájöttem, hogy elvesztegetett idővé silányította magát.

Jegyezzük fel ezt a tapasztalatot úgy, mint a legnagyobb ajándékot, amit életemben kaptam. Megkönnyebbülés, hogy csak hat hónapot adtam neki az életemből, és nem hat évet.

Vagy valami még rosszabbat.

Megborzongok, pedig izzadság csorog végig a gerincemen a fülledt hőségben.

Elképzelem, mi lett volna, ha véletlenül teherbe esem egy ilyen pasitól.

Rémálom.

Pedig, ha valami, akkor ez volt a kapcsolatunk alapja. Már mint a szex. Igaz, ez se volt valami húha, milyen, értitek. Okés volt, és én is okés voltam, és ez valamiért elégnek tűnt ahhoz, hogy elviseljem az átlagos minőségű kamatyolást. Most, hogy belegendolok, nem is nagyon beszélgettünk.

A kocsmákban ledolgozott órák után, meg hogy a tanulás mellett annyi túlórárt vállaltam, amennyit csak tudtam, nem

maradt sok időm a randizásra meg a lazulásra. Amikor mégis sikerült időt szakítani rá, jólesett vele ágyba bújni. Kayce jó időtöltésnek bizonyult. Megnevettetett. És nekem, aki nagyon szerettem volna megfélekezni a nevetés hiányát okozó nehézségeimről, nem kellett más, csak egy pillantás a pimasz, kék szemével, és máris beadtam a derekamat. Közben meg persze fogadkoztam magamban, hogy reggel majd megmondom neki, szedje össze magát, például vigye ki a szemetet, vagy mosogasson el maga után.

Istenem, annyira boldog vagyok, hogy már nem egy mosogatónyi koszos edényre kell hazamennem!

De találjátok ki, ki az a balek, aki egy tikkasztóan forró kosziban ül, a hátsó ülésen egy rakás kacatokkal teli dobozzal, amiket ő hagyott nálam?

Kayce éppen két lakóhely között volt, úgyhogy én ostoba módon megengedtem neki, hogy nálam tároljon néhány dolgot, amíg új helyet talál. Az elmúlt pár hónapban a cuccai a szekrényben porosodtak, amíg nem végeztem az állatorvosi gyakornoki helyemen, most viszont vár a következő munkám egy másik városban, és tényleg el kell vágnom minden kötelet, ami ehhez a sráchoz fűz, végleg.

Amikor nem válaszolt a hívásaimra, az e-mailjeimre és az Instagram-üzeneteimre, az első, zsigeri reakcióm az volt, hogy kivágok mindent a lakásom mögötti kukába. Hülye, haszontalan nyomorék. De átkutattam a dobozokat, és gyerekkori fotóalbumokat találtam, iskolai díjakat meg cucci szalagokat junior lovas rendezvényekről. Mindenféle holmit azokból az időkből, amikor a Közép-Nyugaton élt az anyjával.

Amennyire tudom, az anyja pocsék szülő volt, és én aztán tisztában vagyok azzal, hogy az milyen. Valami mégis azt súgja, eljöhét még az a pillanat az életében, amikor fontosak lesznek neki ezek az emlékek. Kayce életének mostani legnagyobb szerelme palackozva kapható, ám valamikor később talán megbánja, hogy nem vigyázott ezekre a holmikra.

Még ha most nem is tudja értékelni őket.

A homlokomat ütögetem a telefontal. *Gondolkodj. A fenébe!*

Csak a címe van meg egy darab papírra lefirkantva, amit még ezer éve adott, valamikor akkortájt, amikor eldöntöttük, külön utakon folytatjuk. Azt sem tudom, hogy még ez-e a címe egyáltalán, ebben az isten háta mögötti montanai városkában. Kayce még nálam is nagyobb vándormadár, ami nem kis szó. Egy dolog azonban biztos, hogy itt van *valahol* ebben a hangulatos hegyi városkában.

Lehúzódtam az út szélére.

Crimson Ridge nagyjából útba esik az új gyakorlati helyem felé, és micsoda meglepetés, megint Layla Birch vagyok, a jó kislány és balek, aki beugrik, hogy tegyen egy szívességet az exének, mert *nagyjából* útba esik.

Ő is tudja, hogy nem állok jól anyagilag – mindig ez van –, amíg kezdeni nem tudok a következő gyakorlati helyemen, de ezt a tank benzint mindenképpen ki kell fizetnem. Szükségem lesz rá, hogy eljussak a következő városig, ahol hétfőn fogok munkába állni.

Szóval, miközben itt ülök és izzadok, mint egy ló, és rézvörös fürtjeim teljesen elszöszösödnek, nem tudom nem észrevenni körülöttem a ráérős nyári délutánt. De mintha én nem is lennék része a hozzám hasonló fiatal nők világának. Figyelem

a szemben lévő parkban aprócska sortban és bikinifelsőben heverésző lányokat. A hűvös fűben könyökölve hasalnak, kuncognak, és a kezük mögé rejtik a nevetésüket. Mind a széles főutcán parádézó cowboyokat vetkőztetik a szemükkel, ahogy leparkolnak és kiugranak a pick-upjaikból.

Az ilyen napokon ezerévesnek érzem magam, nem huszonötnek.

Újra előveszem a telefonomat, frissítem az értesítéseket, hátha valami véletlen folytán Kayce válaszolt egy e-mailemre vagy üzenetemre az elmúlt két percben. Egy egyszerű választ szeretnék, hogy tudjam, itt lesz a városban, és találkozunk, ahogy kértem.

A fenébe! Még mindig semmi.

A szám belsejét rágcsálva turkálók a táskámban, a címét keresem. Remélem, hogy nem kopott le a céduláról, vagy szakadt el valahogy a papír. A sárga cetli kicsit megfakult, le kell söpörnöm róla némi morzsát, és gyűröttebb, mint legutóbb, azonban szerencsére olvasható.

Kayce macskakaparással, kék tollal firkantotta le: *3488, Ördög-csúcs út, Crimson Ridge.*

Úgy hangzik, mint valami darabolós horror helyszíne, amiben a lányt egy overallba öltöztött, hokimaszkos fazon kergeti az erdőn át egy láncfűrészsel.

Szóval kénytelen leszek felkocsikázni a hegylakók területére, mert az hétszentség, hogy nem megyek el innen, amíg ezek a dobozok nálam vannak. Az sem érdekel, ha a verandájára kell halmoznom őket, hogy megtalálja, amikor visszaér a piálásból.

– A picsába az egészszel! – káromkodok hangosan, és sebességbe teszem a kocsit. Alig van forgalom, úgyhogy felkanyarodok az útra, hogy megkeressem a benzinkutat, ami mellett korábban eljöttem. Azért ez a kisvárosi hangulat eléggé cuki, és kicsit azt kívánom, bárcsak egy ilyen helyen találnék munkát, miután végzek, és meglesz a képesítésem. Magas fák sorakoznak a hosszú, egyenes utca közepén, a széles út két oldalán pedig takaros kis boltok, fából készült, viktoriánus homlokzattal.

Olyan Stars Hollow-hangulata van a helynek, a *Szívek szállodájából*. Itt biztos rendszeresen tartanak olyan közösségi összejöveteleket, mint a töktermelők évenkénti versenye, az őszi almaborfesztivál, a nyári táncos mulatságok a csillagos éjszakai égbolt alatt, ahol a párocskák élő zenére lassúznak a fényfüzerek ragyogásában.

Feltűnik a nagy, piros-fehér „Crimson Ridge benzinkút” felirat. Kis autóm olyan, mint egy pici hangya a cowboyokra méretezett Chevy kombik és pick-upok között. A kút mellé parkolok, és a kocsiból kiszállva egyenként fejtem le a combjaimat az ülésről. *Pfuj*. A pólóm hátul a derekamra tapad, és diszkréten meg kell igazítanom a farmersortomat, mert combtőnél bevág.

Ez az a fajta, pillanatok alatt átszelhető kisváros, ahol még mindig megengedik, hogy az ember előbb tankoljon, és csak aztán fizessen. Aranyos.

Amíg telik a tank, kihasználom a lehetőséget, hogy rendbe szedjem a hajamat. Kiveszem a hajgumit, megrázom világos, rezes fürtjeimet, aztán laza kontyba kötöm a fejem tetején. Böven túl meleg van ahhoz, hogy leengedve viseljem. Persze

a fehér pólómmal és a kopott, rövidre vágott farmeremmel remekül mutatna szépen belőve, a vállamra omolva, de ma dolgom van, és senkit sem akarok lenyűgözni a megjelenéssel. Főleg nem Kaycet, már ha sikerül egyáltalán levadásznom azt a rohadékot.

Egy lenyűgöző fekete pick-up fordul be a hátam mögött. Az az igazán hatalmas fajta Dodge. Fényes, mint egy versenylo, bivalyerős és brutálisan hatalmas. Eltörpül mellette a kis, városi Hondám, ahogy beáll a kút másik oldalára. Arra gondolok, milyen dögösek tudnak lenni az ilyen pick-upos pasasok, már csak az autójuknak köszönhetően.

A kocsiablak tükröződésében próbálom diszkréten lecsékolni, mennyire kócos a hajam, ami nevetséges, mivel csak annyi a dolgom itt, hogy megtankoljak, kipakoljam ezeket az átkozott dobozokat, aztán már húzok is ebből a városból. Azért lopva csak odapillantok a mellettem álló járműre. A túloldalon kinyílik az ajtó, egy fekete cowboykalap karimáját látom, és egy kevés kócos, sötét hajfürtöt.

A pumpa egy nagy kattanással hirtelen megáll, és ez visszaránt a valóságba még mielőtt rendesen megnézhetném a pasit. Gyorsan visszateszem a pisztolyt a helyére.

Jesszusom, Layla, szedd össze magad!

Mielőtt bemennék, rápillantok a számlapra, hogy ellenőrizzem az összeget. Naná, hogy nem működik – hát persze, mennyire rohadtul tipikus! –, de nagyjából tudom, mennyibe kerül egy tele tank. Az a nyolcvankilenc dollár a bankszámlámon bőven fedezni fogja, sőt még némi zacskós rament is vacsorára, amivel kihúzom a következő fizetésig.

Fémes csilingelés kíséretében benyomom a nehéz vasajtót. Megcsap egy ventilátor röpke fuvallata, de csak forró levegőt fúj az arcomba, kellemetlen üdvözlésként. A padlóra nagyon ráférne egy felmosás, az egész helyből a benzin és a zsír szagának visszataszító keveréke árad.

A pult mögött egy bulldogképű férfi foltos atlétában a pénztárgépbe pötyög, ahogy feléje sétálok.

– Csak a benzin lesz? – kérdezi mogorva arccal. Ősz haja hátrasimítva, a bicepszét kifakult tetoválás borítja, valami katonai ábra. Úgy néz ki, mint aki leginkább whiskey-n él.

– Igen, köszönöm – csivitelem. Minden erőmmel azon vagyok, hogy a mogorva kiszolgálás ellenére mosolyt ragasszak az arcomra. Felmutatom a bankkártyámat. A kutas tömzsi ujjával a koszos kártyaolvasóra bökö, és felvillan a kijelző.

A leolvasó fölé tartom a kártyát, amíg csippan egyet, és már indulok is kifelé, amikor a kutas a szükségesnél egy kissé agresszívebben megköszörüli a torkát.

– Azt írja, elutasítva.

Megfordulok, a tekintete nyugtalanító.

Atyaég! Mit csinálna, ha megpróbáltam volna elloponi valamit? Valószínűleg átvetné magát a pulton, és egy baseball-ütővel szétverné a térdkalácsomat. Ennyit a barátságos kisvárosi hangulatról. Mi a fenéért engedi ez a seggfej, hogy a vevők fizetés előtt tankoljanak, ha egyszer így reagál, amikor ilyesmi történik?

– Jaj. – Égő arccal, feszülten felnevetek. Tudom, hogy van elég pénz a számlámon, de az ilyen helyzetekben akkor is elszégyellem magam. Nincs rosszabb érzés annál, mint hogy megaláznak, vagy valahogy kudarcot vallok.

Ami hülyeség, tudom, de ez van.

– Hadd próbáljam meg újra. – Inkább fintorognék, de ezt mosoly mögé rejtve emelem fel újra a kártyámat.

Az ogre morog valamit, leüt néhány gombot a kasszagépen, mire megint felvillan a terminál. Bizsereg a tarkóm attól, ahogy bámul, a kezem már közel sem olyan biztos, mint egy pillanattal ezelőtt, ám ezúttal pontosabban fektetem a kártyát a kijelzőre. Igyekszem odafigyelni, hogy ne legyen semmi kontakthiba vagy valami hasonló hülyeség.

A gép megint pittyen egyet. Felemelem a kártyát, és a kijelzőn nagy, fekete betűkkel ott virít az a szó, amit a legkevésbé sem szeretnék látni. ELUTASÍTVÁ.

– Tud máshogy fizetni? – kérdezi a tag vádló hangon, majd élesen kifújja a levegőt, és a pultra csap.

Micsoda címeres seggfej!

– Ööö. Egy pillanat.

Összeszoruló torokkal megfogom a táskámat, és látványosan turkálni kezdek benne a „másik fizetési módot” keresve, amiről pontosan tudom, hogy nem létezik. Teljesen biztos vagyok benne, hogy ma reggel, mielőtt útnak indultam, megnéztem, és volt elég pénz a számlámon. De most totál bepánikolok, és elbizonytalanodom, mert ez a seggfej ennyire túlszilázza a dolgot.

Keresés közben hallom a lekezelő hangját:

– Maguk mind egyformák. Ideállítanak a városból, aztán azt hiszik, hogy lehúzhatják az olyan üzleteket, mint az enyém. Hölgyem, ha nem tud fizetni, ki kell szívnia az üzemanyagot a tankjából.

A bunkóságával szembesülve csak hebegek, és kiver a víz. Ha nem tudok tankolni, és nem érek oda időben, hogy holnap munkába álljak, azzal kétségtelenül azt kockáztatom, hogy elveszítem az állást. A következő háromhavi számlák, kiadások és az Evaline-nel kapcsolatos fizetnivalók fedezete ugrik.

– Kérem... csak egy percet kérek!

A hátam mögött kivágódik az ajtó, és felvisít a csengő. Jaj, istenem, már egész tömeg áll mögöttem, hogy az első sorból élvezhessék a megaláztatásomat.

– Csak... megpróbálhatnám még egyszer a kártyát, kérem? – Igyekszem mosolyt erőltetni az arcomra, pedig már szúr a szemem. – Tudom, hogy van rajta elég pénz, hogy kifizessem a benzint.

Most már tényleg szakad rólam a víz. Felütötte bennem a fejét a kétely. Lehet, hogy bejött egy váratlan számla, amivel nem kalkuláltam?

De a férfi a fejét rázva morog valamit a lehúzásról, meg arról, hogy micsoda pofátlanság szórakozni vele.

Érzem, hogy lángol az arcom.

– Az olyan ostoba, üresfejű tyúkoknak, mint maga, fogalmuk sincs, mi az a felelősség. Mindig idejönnek, és olyan számlát csinálnak, amit nem tudnak kifizetni. Az ott a magáé, a hármaskútnál? A Honda? – Vicsorogva végigmér, és rám bök az ujjával. – Maradjon itt, kurvára ne mozduljon. Mindjárt elintézem.

Teljesen le vagyok dőbbenve. Remeg a kezem. Ennek a pöcsnek fogalma sincs arról, hogy ki vagyok, vagy az életemről, mégis azt hiszi, hogy ilyen hímsoviniszta, lekezelő,

seggfej módon beszélhet velem. Olyan váratlanul ér a kirohása, mintha felpofozott volna.

Hátrátántorodom, és félreállok, hogy helyet adjak a következőnek a sorban. Mi a fenét fogok csinálni?

Miközben épp becsavarodom egy szaros benzinkúton a semmi közepén, egy mély, megnyugtató hang vág közbe:

– Jézusom, Kurt! Nem kell ennyire felkapni a vizet. Majd én kifizetem.